

Teesie

2005 / 3 (32)

draugystė

REDAKCIJOS SKILTIS

IŠ DIENORAŠČIO

Draugystė?

Kažkodėl labai dažnai geriausiu žmogaus draugu vadiname... šunį. Gal ir neblogas pasirinkimas. Tačiau kažko čia trūksta.

Prisiminę vaikystę, pastebime, kad tada buvo lengva surasti daug draugų. Išneši iš namų laukan saldinių ir, žiūrėk, pusė kiemo tavo draugai. O ką jau kalbėti, jei pasidaliji kokiais nors žaislais! Aišku, kad šitas primityvus „bajeris“ niekaip nepavyksta su suaugusiais. Tačiau visiems svarbu nuo mažens išmokti draugauti.

Neseniai susitikau su žmogumi, kuris daug pasakojo apie savo draugus ir apie tai, kas jam yra draugystė. Manau, kad kiekvienas galėtų pasidalyti savo patirtimi apie draugus. Žmogus moka atpažinti, kas yra tikras draugas, o kas juo tik apsimeta.

Apie žmogų daug galime pasakyti sužinoję, kiek jis turi draugų ir kas jie tokie. Nenoriu rašyti, kokių draugų mums reikia, kokios tikro draugo savybės. Aišku, kad ieškome tikrų, patikimų draugų... Nusibodo jau visos patarlės, kurios kalba apie tai, kad tikrą draugą pažinsi bėdoje ir t. t. Gražios jos. Bet per dažnai kartojamos.

O ko gi iš tiesų laukiame iš draugų?

Kas norėtų draugo, kuriuo nepasitiki?

Arba niekada neturinčio laiko?

O dar geriau – draugo egoisto?

Labiausiai mums reikia bičiulio, kai yra sunku: kai neši maišą... bulvių ar kai užklumpa bėdos. Juk nevažiuosi į „Bėdų turgų“. O vienas lauke ne karys. Visada gerai, kai šalia yra draugas.

Vienas vertina pasitikėjimą, kitas – draugo skiriamą laiką ir dėmesį, dar kas nors – bičiulio palaikymą, padrąšinimą. Arba kai draugas mėto geras „chochmas“ (išmintingas ar šmaikščias replikas – red. past.). Dažnai prisimenu vieną kažkur perskaitytą mintį apie draugystę: būnant su geru draugu galima ir tylėti. Tai man labai svarbu.

Skačiau pasakojimą apie tai, kad viename kaime gyveno būrelis žmonių, kurie visus vadindavo savo draugais. Tame pačiame kaime gyveno ir kiti, kurie draugus rinkdavosi labai atsargiai. Pirmieji daug neieškojo, nebuvo išrankūs, apie save negalvojo. Jie patys visiems buvo bičiuliai ir galimybę būti draugais suteikdavo kitiems. Antrieji labai mažai žmonių galėjo vadinti draugais. Bet tie pavadintieji buvo iš tiesų tikri draugai. Jie buvo atviri tiems, kurie ieško...

Ar Seminarijoje įmanoma turėti draugų?

Manau, kad TAIP. Ir čia galioja tos pačios taisyklės kaip visur. Seminarijos išmintis sako, kad čia sunku, o gal ir neįmanoma būti, jei neturi draugų. Žmogui, gyvenančiam Seminarijoje, labai svarbu draugauti, turėti su kuo atvirai pasikalbėti, suprasti ir būti suprastam. O svarbiausia – bičiuliautis (ne, ne su Rektoriumi, ne su virtuvės vedėja), o su... Jėzumi.

Jėzus – Draugas?

O.K. Jis mus nuolat veda į kitas tikras draugystes. Neišduoda, nepaniekina, neišjuokia ir nepalieka. Visiems linkiu tokios draugystės!

Ir dar. Nors šunį vadiname geriausiu žmogaus draugu, bet gal neverta su kitais elgtis taip, kaip su savo šuniuku. Svarbu duoti žmogui galimybę ieškoti ir rasti.

Franek Jusiel

Dar prieš eidamas į mokyklą turėjau bičiulį, kuris buvo metais už mane jaunesnis, bet abu buvome maždaug vienodo proto. Mūsų džiaugsmas buvo ką nors sulaužyti, prikrėsti pokštų. Nuo pirmos klasės draugavau su vienu bendraklasiu. Buvome sudarę sutartį, kad bičiuliausimės iki mirties. Išgyvenome tiek įvairiausių situacijų, jog kartais prireikdavo policijos arba net greitosios medicinos pagalbos. Kartą radome egzotiškos išvaizdos lėkštę, kuri priminė silkių dėžę. Nunešėme policijon, padėjome ant stalo, o pareigūnai kad sukliks: „Vyrai, bėkim, bomba!“ Visi išskuodėme laukan. Mes su draugu gavom daug pylos. Kai skendau eketėje, draugas išgelbėjo man gyvybę. O jis vieną dieną iškrito iš trečio aukšto ir vos spėjo užsikabinti už palangės. Tada ištiesiau ranką ir jis šiaip ne taip užsikaburkštino atgal į kambarį. Buvome tikri patrakėliai. Net patys mokytojai nesustabdydavo. Vėliau šis draugas perėjo į kitą klasę ir mūsų bičiulystė nutrūko. Draugystės su merginomis? Kaip čia pasakius... Ne visada sėkmingos...

Kai sekmadieniais vaikščiojau į Mišias, susidraugavau su vienu berniuku. Atrodo, kad tikrai broliškai bendravome, vienas kitu pasitikėjome, stengėmės, kad mūsų draugystė būtų tikresnė, bet jis vieną sykį ėmė ir apgavo. Tai, kas mane tada žavėjo, buvo svarbu, jis tiesiog paniekino. Kai sužinojau apie draugo išdavystę, norėjau skradžiai žemę prasmegti. Draugų ar kitų artimųjų padarytos žaizdos lieka ilgai. Tada labai aiškiai supratau, kad tikras draugas

gali būti tik Dievas, atlyginantis visus mūsų žmogiškų santykių nuostolius.

Kai įstojau į Seminariją, manęs ėmė vengti tie draugai, su kuriais kartu augau ir daug metų bendravau. Daug kas pasikeitė. Gyvenimo būdas, žmonės su kuriais susitinku. Iš savo kuklios patirties galiu pasakyti, kad būna ir veidmainių draugų, kurie nešioja kaukes.

Seminarijoje stengiuosi būti labai atsargus ir niekada nepamiršti, kad tikrų tikriausio draugo vietą užima Jėzus. Stengiuosi „persitvarkyti“ ir atrasti bendrą kalbą su kitais žmonėmis. Nejaugi liksiu užsidaręs? Svarbu, reikalinga turėti draugą, kuris bet kada tau pagelbėtų ir visada galėtum jam išpasakoti tai, kas kirba širdyje, visai nebijodamas, kad jis kažkam išplurps, pasišaipys ar panaudos piktam. Draugas – tai ramstis, kuris padeda keliauti gyvenimo kelionę, džiaugsme, sunkumuose nelikti vienišam, o ir pačiam kitiems žmonėms būti parama.

Laurynas VISOCKAS (I k.)

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Pasiūlymas visiems: Susprogdinkim bombą...

Gal iš tiesų galime susprogdinti bombą? Ne, ne tą karinę. O tokią, kurią sprogdina Jėzus. Draugystės, bendrystės bombą.

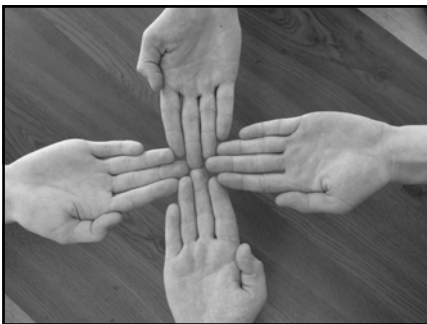
Kai skaitome Jono evangelijos 15 skyrių, ne vieną persmelkia mintis: „Aš jus draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs“. Mes – Jėzaus draugai, nes Jis mums savo širdį atvėrė. Viską, kas buvo Jam brangiausia, mums išdalijo veltui, kad susidraugautų su kiekvienu.

Tuo Jėzus ir panašus į mus, ir kitoks... Jis nori draugauti, rizikuoja būti nepriimtas, atmestas. Dovanoja viską, net ir patį save mums išdalydamas. Jėzus įvairiais būdais sprogdina dideles ir mažas minas, kad mus paliestų ir prakalbinėtų.

Mes savo širdį dažniausiai atveriamė tik savo draugams, gal dar tiems, su kuriais sėdime prie pietų stalo, einame į nakvynės namus ar bendraujame ketvirtadienio grupelėse. O jeigu pabandytume ne rodyti vieni į kitus pirštais, o susidraugauti taip, kaip Jėzus su mumis bičiuliaujasi. Pamėgintume pasidalyti, atverti vienas kitam širdį ne todėl, kad tai draugas. O todėl, kad toks mūsų didžiausio draugo – Jėzaus – pasiūlymas: „Mylėkite vieni kitus taip, kaip aš jus mylėjau“. Tai, anot vienos Marijos Dangun Ėmimo kongregacijos vienuolės, lyg Jėzaus „draugystės formulė“. Išbandyta ir tikrai veikianti! Tereikia rizikuoti taip kaip Jis, ir nebus problemos bendrauti su nepažįstamu, ar su tuo, kurį „kiaurai permatau“ ar net jau ir nusivilti suspėjau!

Kartą Pal. Jurgio Matulaičio parapijos rengiamoje vaikų stovykloje patyriau mažytį stebuklą. Tarp vaikų buvo daug „problemiškų“, kurie paprastai sukelia didesnių ar mažesnių rūpesčių kitiems vaikams ar vadovams. Atvažiavo ir viena 14 metų mergaitė Margarita iš „SOS vaikų kaimo“. Jau nuo pirmos akimirkos, kuomet susitikau su ja, mano viduje automatiškai „įsijungė saugiklis“. Pradėti su ja bendrauti neturėjau nė minties, nes nepasitikėjau Margarita ir gal net savi...

Nenorėjau rizikuoti. Atrodė sunku, nesaugu, kalbėtis su „kitokiais“ nei visi... Tačiau JIS daro stebuklus! Neatversiu širdies? Tuomet JIS belsis ir per „mažutėlį“ atvers savąją. Tik ar pamatysiu? Dėkui Dievui, tada, paauglių stovykloje, neužsimerkia, neužsidariau! Kaip stipriai sugniaužtas delnas pamažu išsitiesia, kaip sutrikęs žmogus palengva įsidrąsina pasisveikinti, susidraugauti, taip ir kiekvieno vaiko ar suaugusiojo širdis atsiveria gydoma pasitikėjimo ir nuoširdaus bendra-

vimo. Pamažu įsikalbėjome su Margarita. Retai kas išdrįsta atvirai ir nuoširdžiai dalytis visai ne su draugu apie širdies skaudulius ir papasakoti apie tai, kas baisaus išgyventa... O Margarita išdrįso. Atvėrė savo širdies skaudulius. Bomba sprogo. Ji savo elgesiu, veiksmais, bendravimo būdu neišsiskyrė iš kitų paauglių. Tačiau vidumi ji tikrai peraugusi savo bendraamžius...

Margarita papasakojo apie brangiausiojo žmogaus – mamos – netektį. Kai ji buvo maža, mamos sugyventinis trijų vaikų akivaizdoje subadė jų motiną... Tą akimirką aš buvau netekęs amo... Nežinojau ką sakyti... Girdėjau Margaritos žodžius: „Aš viską mačiau... Ir tą akimirką neverčiau... Žinai, Mindaugai, bet baisiausiai jaučiausi ir labiausiai verkiau per laidotuves, kai suėjo „draugės“, tetos, visą

laiką mane apkalbinėjusios, kurioms buvau niekas... O tada jos stovėjo šalia ir aš jaučiau tokį netikrumą... Jaučiausi kaip išduota...“ Margarita tą patį vakarą dar papasakojo, kad nori keistis, stengtis mokytis, būti kitokiu žmogumi, nes ja pasitiki globėjai ir tikri draugai. Paauglė klausė, ar aš tikiu, kad ji gali keistis, būti protingesnė, savarankiškesnė? „Pažadu pasistengti dėl jūsų, vadovų, nes jaučiu, kad esate ma-

no draugai...“ – labai nuoširdžiai sakė Margarita.

Iš mažo žmogučio gavau gerą pamoką, kuri užrašyta ne popieriaus lape, o širdyje. Ten, kur susitinka atvirumas ir pasitikėjimas, vyksta stebuklai. Tada svarbi ne išorė, ne mano išankstinės nuostatos, ne baimė būti nepriimtam. Svarbu nuoširdumas, drąsa dalytis. Gal ne vienas iš mūsų jau esame tai patyrę. Ir gal net ne vieną kartą... O jeigu ne – pabandykime tokių progų paieškoti. Kartu su Tuo, kurio draugystė mums neatšaukiama!

Gal susprogdinkime draugystės bombą?! Taip, kad galimai sprogtų ir visų širdyse įstrigtų jos skeveldros. Tokios neišimamos, neišoperuojamos!

Mindaugas MIZARAS (IV k.)

Jėzau, mielas Bičiuli!

Išmokyk mane pilkose kasdienybės akimirkose jausti, kad Tu esi geriausias draugas.

Nurisk akmenis, kurie slegia mano širdį.

Leisk man tikėti, kad Tu vienintelis nuolat esi šalia, kai jaučiuosi vienišas ir niekam manęs nereikia, kai kiti tyčiojasi ir apkalbinėja, kai esu suklypęs ir viskas krenta iš rankų. Tu, kuris niekada neatstūmei jokie žmogaus, o tapai visų ir kiekvieno gyvenimo dalininku, išklausk!

John FORSTER

PASŅĒKĒSĪV MENEĒJE

Nuo draugystės prasideda kelionė

Ne kartą gal ir jums teko girdėti, kad patys geriausi kunigai būtų tie, kurie vos tik paragauja Seminarijos gyvenimo. Taigi – parengiamojo kurso vaikinai, kurie taip pamažu labai bendruomeniškai pratinami Jėzaus mokinio tarnystės. Pačioje studijų ir kiek naujo, daugeliui neįprasto gyvenimo pradžioje pašaukimas, apsisprendimas už Jėzų toks šviežias, nenusibodęs, dar neapdulkėjęs kitų pašaipomis ar panieka. Šalia idealų tinka pridėti visa tai, kas gali pagelbėti juos pasiekti. Tai – draugai ir, aišku, pats Dievas, kuris visada pirmas ir pasibeldžia. Tad apie tai – patys jauniausieji, besiruošiantys Seminarijos pastogėn.

Edgaras: Pirmą kartą supratau, kad yra Dievas, kai baigiau vidurinę mokyklą ir sėkmingai išlaikiau brandos egzaminus. Taip pamažu ir nusprendžiau tapti kunigu, aktyviai dirbančiu Bažnyčioje, kurią okupavo pensininkų karta. Draugai reagavo labai įvairiai: vieni pritarė, kiti – ne. Ilgainiui tikrai galėsiu pritarti patarlei, kuri sako: „Pasakyk, kas tavo draugai, pasakysiu, kas tu esi“.

Arūnas: Tikrų draugų reikia kiekvienam žmogui. O pati tikriausia draugystė – tai bičiuliškas palaikymas, supratimas ne tik tada, kai gerai sekasi, bet ir dideliuose išbandymuose, sunkumuose. Draugai, bendravimas su įvairiais žmonėmis kunigui gali padėti daug nuveikti Bažnyčios labui ir tapti geru dvasios vadovu. Juk išpuikęs, egoistiškas ir apsilaidęs kunigas kažin ar mylės Dievą bei žmones.

Vitalijus: Paprastumas, vidinis tikrumas ir buvimas prieinamu kiekvienam žmogui – tai savybės, kurias norėčiau išlaikyti net ir tapęs kunigu. Taip pat – kiek įmanoma vengti žmogiškų ydų, kaukių. Galbūt tam padės nuoširdi draugystė ne tik su kunigo pašaukimą pasirinkusiais žmonėmis, bet ir su tais, kurie gyvena pasaulyje. Visiems žmonėms labai reikia šviesų autoritetą turinčių kunigų. O autoritetą padės įgyti geros kunigo savybės ir kantri tarnystė.

Mindaugas: Tikra draugystė – tai nuoširdus ir labai didelis keliu, dažnai bendraujančių žmonių pasitikėjimas vienas kitu. Visiems reikia gerų draugų tam, kad būtų galima su-laukti užtarimo ir užuojautos. Juk ir geram kunigui nėra svetimas žmogiškumas. Savo parapijiečius ar kitus žmones suprantantis ir atjaučiantis dvasininkas gali visu savo gyvenimu liudyti tikėjimą ir tiesą, kad Dievas yra su mumis. Svarbus dar ir nuolankumas, klusnumas. O blogiausia, kai kunigas yra kerštingas, labai išpuikęs ir visai negerbia kitų žmonių. Nė vienas nenorėtų būti blogo kunigo.

Ačiū už draugystės dovaną. Per gerų draugų akis, žodžius ir rankas Tu, Viešpatie, mane prakalbini, suteiki paguodą ir atsiunti pagalbą. Kai esu tarp savo bičiulių, lengviau galiu patirti, kad Tu veiki pasaulyje.

Ačiū už vienatvės dovaną. Kai esu tarp tų žmonių, su kuriais man sunku sutarti, tuomet suprantu, kokie svarbūs yra draugystės ir broliškumo ryšiai. Taip išmokstu branginti tuos žmones, kurie yra toli, bet man visada išlieka artimi.

Jacob VENTRI SJ

Severijanas: Manau, kad pačios geriausios kunigo savybės – atvirumas, gilus tikėjimas, gebėjimas aukotis už kitus žmones. Tai padėtų išlikti tikru kunigu, nuoširdžiau bendrauti su žmonėmis. O bendrystę kurti labiau padės tikra draugystė su kitais žmonėmis ir nuolat brandinama mintis, kad Dievas mus myli, tad ko gi liūdėti?

Ivanas: Draugų reikia tam, kad žmogus netaptų laukiniu padaru. Tikra draugystė išmoko kantrybės, yra patikrinama ištikimybe ir atgaivinama atlaidumu. Daug draugų turintis kunigas nebus savanaudis, išdidus, neturės kitų blogų savybių, kurios galėtų žmones atstumti ir nuo Dievo, ir nuo Katalikų Bažnyčios. Norėčiau tapti kunigu, kuris nepamirštų esąs žmogumi ir visada stengiasi būti panašus į Jėzų. O koks buvo Jėzus? Pasišventęs savo misijai, ne-veidmainis ir narsiai skelbė Gerąją Naujieną.

Artūras: Geras kunigas tas, kuris pamaldus, atviras ir nuoširdus. Taip jau žmonių nuspręsta. O blogiausia kunigo savybė – tai puikybė. Toks kunigas prastai tarnauja Dievui ir žmonėms. O tai jaučia ir jaunimas, kurio Bažnyčioje per mažai. Sekmadienį ryte jauni žmonės keltis tingi, o dieną – neturi laiko.

Stanislavas: Teisybė, kad Bažnyčias lanko mažai jaunimo. Gal todėl, kad tarp kunigų ir jaunų žmonių nėra šilto bendravimo. Juk kartais kunigas pats save išaukština, atitolsta nuo žmonių, mažai kalbasi, tampa piktas. Norėčiau būti kunigu, kuris gerai suprastų kiekvieną, kuris kreipsis, ieškos pagalbos ar pata-rimo. Manau, kad visada svarbu iš-likti savi-mi, tokiam, koks esi maldoje ir kasdieninėje tikrovėje.

Tokiam išlikti gali padėti kiti draugai kunigai. Be tikrų draugų, kurie neišduoda, pataria, saugo visas paslaptis, prisimena, net kai esi toli, kunigas būtų labai vienišas ir niekam nereikalingas.

Parengė Saulius BUŽAUSKAS (IV k.)

Ką galima pasakyti apie diakonus?

Rašyti apie tuos žmones, šalia kurių nuolat gyveni, kurių studijų laivelis jau beveik pasiekė kelionės tikslą, ne visada paprasta. Nedrašu, neiįprasta, keista. Tačiau tikros draugystės, bendruomeniškumo statymas ir prasideda nuo to, kad išdrįstame kalbėtis, sakyti tiesą. Kokias mūsų diakonų kunigystei naudingas ir svarbias savybes pastebėjo pirmakursiai?

Diakonas Algimantas

- ✓ Tai tylus, ramus, per daug nepasižymintis Kaišiadorių vyskupijos Dievo tarnas. Šis žmogus niekam netrukdo ir žino savo vietą.
- ✓ Labai tylus, neišsišokantis, tačiau turintis savo nuomonę. Kartais trūksta drąsos ir pasitikėjimo savimi. Linkiu to įsigyti.
- ✓ Tikrai tinka kunigystei. Jis visada supranta kitus, geras diakonas. Mielai bendrauja.
- ✓ Nieko negaliu papasakoti, nes visai nepažįstu. Kaip nors reikėtų susipažinti.
- ✓ O, jis mielai sveikinasi ir nuoširdžiai bendrauja. Manau, kad atras tinkamą vietą Bažnyčios tarnystėje.
- ✓ Simpatiškas, ramus, mandagus ir gero būdo mašinisto padėjėjas.
- ✓ Buvęs geležinkelinkas atrado savo tikrąjį pašaukimą! Ko gero, puikiai vairuos Bažnyčios traukinį.
- ✓ Labai paprastas ir nuoširdus žmogus. Tikras kulinarijos ekspertas. Jam turbūt nereik nė šeimininkės.
- ✓ Linkėčiau, kad pasirinktame kelyje šis linksmas ir geraširdis pašauktasis nepristigtų ištvėrmės!

Diakonas Jonas

- ✓ Neišsiskiria iš kitų. Galbūt tiktų Bažnyčios saugumo tarnyboms?
- ✓ Toks paprastas, nuoširdus, tvirtas ir vyriškas. Su juo gera bendrauti.
- ✓ Tikrai geras žmogus. Mandagus ir gabus mokslams.
- ✓ Visą laiką natūraliai ☺ besišypsantis, malonus žmogus. Jis geras draugas ir visada pasirengęs padėti.
- ✓ Labai šiltas, linksmas žmogus. Su juo malonu bendrauti. Jis pastebi tą, kuris yra šalia ir, jei reikia, skuba į pagalbą.
- ✓ Puikiai moka organizuoti grupelių veiklą. Labi gerai bendrauja su jaunimu. Taktiškai elgiasi.
- ✓ Rimtas žmogus. Tačiau taip pat turi gerą humoro jausmą. Įdomus pašnekovas.
- ✓ Tylus.
- ✓ Apie diakoną iš Panevėžio vyskupijos galima kalbėti tik gerai.

Diakonas Darius

- ✓ Šaunus diakonas, kuris viską padarys greitai ir bus įsitikinęs, kad viskas taip, kaip reikia. Jis visada apie viską žino tą vienintelę „teisingą“ tiesą.
- ✓ Tiesus žmogus. Niekada nemėgsta „vyniojimo į vatą“ ir sugeba pasakyti tiesą jos nė kiek nenuslėpdamas. Gal kiek rūstokas ir retai leidžiasi į kompromisus. Gal daugiau reikėtų rūpintis ir jaunesniaisiais broliais, ne tik vien savimi?
- ✓ Nebijantis pasakyti savo nuomonę. Ne visada supranta, ko ji klausia.

- ✓ Interneto ir anekdotų karalius ☺. Sėdėdamas prie kompiuterio jaučiasi kaip žuvis vandeny, o pasakodamas anekdotus – kaip inkstas taukuose.
- ✓ Linksmas, turi iškalbos dovaną. Studijavo, studijavo... Gal pabaigs?
- ✓ Kompiuterių specialistas. Visada rimtas ir taktiškas. Turi subtilų humoro jausmą.
- ✓ Draugiškas. Kartais pavaišina. Saldumynais, aišku.
- ✓ Rimtas. Ką čia pridursi?
- ✓ Žmogus, kurio nepažįstu. Bet, ko gero, jo labai reikia Kaišiadorių vyskupijai.

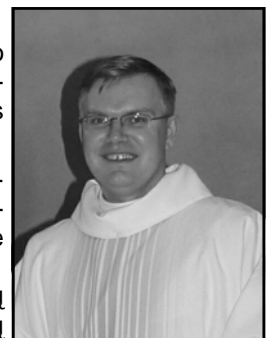
Diakonas Žydrius

- ✓ Jis greitas ir sumanus. Kai buvo ceremonieriumi, niekada neužstojo vyskupo.
- ✓ Paprastas, nuoširdus ir puikus kandidatas į šventuosius ☺. Jis mielai bendrauja ir bendradarbiauja su jaunesniaisiais. Taip duodavo nurodymus, kad su mielu noru imdavai juos vykdyti. Atrodė, kad pats juos sugalvojai.
- ✓ Labai aktyvus bendruomenės gyvenime. Per daug besišypsantis. Bet šiaip geras draugas, atkakliai siekiantis užsibrėžto tikslo.
- ✓ Žmogus, kuris randa kalbą su įvairiais pašnekovais.
- ✓ Supratingas ir diplomatiškas vyrukas. Moka bendrauti su žmonėmis.
- ✓ Linksmo būdo dvasininkas. Mėgsta dirbti su jaunimu. Jis puikus organizatorius ir turi daug idėjų.
- ✓ O, šis jaunuolis turi daug savybių: tylus ir paslaptingas, gubus, linksmas ir ironiškas. Ačiū Dievui už visas dovanas!
- ✓ Žmogus, artimas imperatoriui ☺.
- ✓ Komunikabilus ir pastabus. Sėkmė telydi visą jo gyvenimo kelią!

Diakonas Sigitas

- ✓ Tai jau rimtas žmogus. Solidus meno ministras. Kiekvieną gali nustebinti savo lotynų kalbos žiniomis. Jame jūs tikrai nerasite nieko neteisinga.
- ✓ Brandaus amžiaus diakonas. Seminarijoje gali dėstyti kalbos kultūrą. Sugeba nuoširdžiai bendrauti ir bėdoje visada padeda. Gerai rėžia pamokslus.
- ✓ Vyriausias ir tituluočiausias mūsų Seminarijos brolis. Jis visais studijų metais buvo mylimas ir gerbiamas, ypač kurso draugų. Tikrai vertas vadintis *seniūnu per amžius!*
- ✓ Bendrauti mėgstantis Viešpaties mokinys.
- ✓ Jis gražiai ir išmintingai atstovaus savo luomui. Parapijiečiai juo bus patenkinti.
- ✓ Linkėčiau tvirtumo, vyriškumo.
- ✓ Gabus, puikus skaitovas, reiklus mokytojas. Visada gali pagrįsti tai, ką sako. Linkiu jam ištvėrmės ir daug ryžto tolimesniame kelyje!

Apie kiekvieną diakoną po sakinį užrašė pirmakursiai

GYVENIMO SPALVOS

Kas norėtų būti vienišu pieštuku?

Juodaodžių mokyklos direktorius, sporto mokyklos direktoriaus pavaduotojas, studentų sąjungos vadovas, virtuvės vedėjas, studentų sielovadininkas ... Tikrai čia netilps visos brolio Juozapo eitos pareigos. Didžiausią pareigą primena kryžius ant jo krūtinės. Ne, brolis negalvoja apie vyskupystę. Jis tiesiog regimu ženklų liudija tai, ką įvairiais būdais labai kūrybiškai neša jauniems žmonėms – Jėzaus žinią. Brolis Juozapas pasakoja apie save .

Šeima

Užaugau Jungtinėse Amerikos Valstijose, neturėjau nei brolio nei sesers. Kartą, kai buvau šešerių metų, per šv. Kalėdas svečiams turėjau lietuviškai padainuoti. Tariau sau: „Daugiau namuose lietuviškai – nė žodžio!“ Mama sakydavo:

„Jis užsispyręs! Nejau ir Lietuvoje nekalbės?“ Tėvams sūnų išleisti į vienuolyną buvo sunku. Tačiau, kai po 6 vienuolinio gyvenimo metų man iškilo nelengvų rūpesčių, mama sakė: „Neišeiš tap greitai, palauk, gerai pagalvok“. Ir ji buvo teisi. Sun-kumai praėjo ir pašaukimas visada teikia džiaugsmą.

Kai buvau trylikos metų, į klasę atėjo kunigas ir sakė: „Kas jums iš to, jei laimėtumėte visą pasaulį, o prarastumėte savo sielą ir gyvenimą?“ Susimąščiau. Norėjau tapti kunigu.

Bet kunigai it vilkai gyvena vieni savo klebonijose. Be to, bijojau kraujo. Kaip patarnauti ligoniams? Gimnazijoje sutikau Šv. Pranciškaus Ksavero vienuolijos brolius, kurie buvo geri mokytojai ir išmintingi dvasios vadovai. Tada ir nusmelkė mintis: „Čia mano vieta...“

Bendruomenė

Gyventi bendruomenėje – tai sulaukti palaikymo, pagalbos. Kai gyvenu bendruomenėje, neesu vienišas it pamestas pieštukas, bet galiu kartu su kitais tobulėti, drauge melstis ir ko tik imčiausi, niekada neliksiu vienišas. Bendruomenėje visada galima at-rasti bendrą kalbą, požiūrį ir visada laikytis atviro nusistatymo. Tai bus pirmasis ženklas, kad esu krikščionis. Dievas geba pra-bilti per žmones.

Šv. Pranciškaus Ksavero brolija skiria dėmesį vargšams ir visiems visuomenės pakraščiu žmonėms, gatvės vaikams, taip pat dirba paauglių stovyklose, jaunimo centruose. Rūpinasi studentų dvasiniu formavimu gimnazijose, universitetuose, taip pat įvairiose sielovados srityse bendradarbiauja su vietine Bažnyčia. Vi-same pasaulyje dirba apie 250 šios bendruomenės vie-nuolių, tarp kurių yra keli lietuvių kilmės broliai.

Jaunimas

Darbas su jaunimu – tam tikras pašaukimas. Jį gali turėti ne tik jauni kunigai. Prisimenu solidaus amžiaus brolius, kurie labai draugiškai sutardavo su jaunimu. Jaunus žmones neretai žavi patirtis, įdomios istorijos, sukauptos žinios ir įvairios charizmos. Jėzus viešumon išėjo būdamas tais laikais jau brandaus amžiaus ir bendravo su pačiais įvairiausiais žmonėmis. Klierikui, kunigui būtina bendrauti su daugeliu žmonių, tuomet labiau galima suprasti šeimas, buitinius rūpesčius, žmonių santykius, vaikų auginimo vargus ir džiaugsmus, nes visu tuo gyvena pasauliečiai. Jaunimui ypač reikia

atidumo, dėmesio. Jauni žmonės greitai pajunta, ar iš tiesų nuoširdžiai domiesi jų gyvenimu. Ir nesvarbu, kas tu būsi: senas ar jaunas. Mano svajonė, kad Vilniuje veiktų viena bažnyčia, kurioje būtų pilna studentų.

Draugystė

Kiekviena draugystė išbandoma sunkiose situacijose. Net kai požiūriai nesutampa, kai elgiamės skirtingai, vis tiek galime likti draugais. Ką mums teikia draugystė? Aš sulaukiu padrąsinimo, gaunu daug dvasinės stiprybės.

Bičiulystę reikia atnaujinti. Jei ne pokalbiais, tai bent laiškais ar kitais dėmesio ženklais. Labai svarbu, kai draugai dalijasi tuo, ką išgyvena. Rašau draugams apie Lietuvą, savo darbus. Mano bičiuliai džiaugiasi, kad galiu nuveikti tai, kas jiems būtų sunku. O man smagu, kad draugai dirba ten, kur mano rankos nepasiekia. Taip keičiamės patirtimis ir visi praturtėjame. Prisimenu kartą po pietų taip norėjau nusinausti, o draugui rūpi pasakoti savo įspūdžius. Klausausi, žaviuosi, o galva nuo snaudulio tik klapt ir nusvyra. Bičiulis dar ir šiandien kartais iš to pasišaipo...

Pokštai

Kartą vairavau tėčio lengvąjį automobilį, kuriame buvo susigrūdę net 9 žmonės. Vienos merginos batų atspaudai buvo likę net ant mašinos lubų apmušalų. Niekada nemėgau plauti automobilio, o tąsyk pats pasisiūliau, kad tik neišryškėtų mūsų kelionės ženklai. Dar prisimenu, kaip man nematant bičiuliai skutimosi kremu ant galvos nejučiomis padarė baltą karūną. Brūkštelėjau per galvą ir nustėrau – baltos putos... Nemokėjau gaminti valgyti, bet tapau vienuolyno virtuvės vedėju ir reikėjo rū-pintis 25 brolių maitinimu. O penktadieniais netgi pačiam gaminti valgius. Labai džiaugiausi, kad toje ruošoje padėjo bro-liai. Be to, ir mano mama buvo rūpestingai sukaupusi daug valgių receptų (ir nuos-tabiausių pyragų!), pagal juos ir dabar gana sėkmingai šeiminkauju.

Sykį kambaryje, stropiai mindamas medicininį

dviratį, žiūrėjau tele-vizijos laidą, kurioje kalbėjo Vytautas Landsbergis. Pagalvojau, kad man reikėtų geriau išmokti lietuviškai. Pasiėmiau gramatiką ir pats pradėjau mokytis. O dabar Dievas atsiuntė į Lietuvą darbuotis studentų pastora-cijoje, bendrauti su paprastais ir pa-čiais žymiausiais krašto žmonėmis. Mat Jis – pats didžiausias pokštininkas, nes išklauso slapčiausius mūsų troškimus, išpildo tai, ko kartais net sau prisi-pažinti nedrįstame. Apsidairykime. Jis kasdien dovanoja įspūdingų susitikimų, naujų staigmenų. Reikia tik tavo ir ma-no atvirumo. Ir tada įvyksta stebuklai.

Br. Juozapas GLĖBAS CFX

SEMINARIJOS KRONIKA

Sausio 16 d. – Po turiningų atostogų turiningai grįžtame į turiningą Seminariją turiningai pailsėję toliau turiningai tęsti pradėtas turingas studijas.

Sausio 17 d. – Pastoracinės savaitės pirmoji diena skirta paliatyviajai medicinai. Santariškių klinikų skausmo klinikos vadovė dr. A. Baublienė kalbėjo apie skausmo sampratą, pristatė šiuolaikinėje medicinoje taikomas skausmo mažinimo priemones. Lankėmės Santariškių ligoninės Skausmo klinikoje ir Onkologijos institute. Po pietų dr. Irena Povilionienė, paliatyviosios medicinos pradininkė Lietuvoje, papasakojo apie nepagydomiems ligoniams sudaromas kuo žmogiškesnes sąlygas paskutiniais jų gyvenimo metais. Onkologijos institute medicinos seserimi dirbanti vienuolė Jurgita Bartusevičiūtė labai išraiškingai su seminaristais pasidalijo ligonių slaugymo bei jų pastoracijos patirtimi, mokė akių kalbos, kvietė rūpintis ligoniais.

Sausio 18 d. – Pašvęstojo gyvenimo asmenų dieną į Seminariją atvyko 8 skirtingų kongregacijų seserys. Visoms trumpai prisistačius, sesuo Asta iš Dieviškosios Jėzaus Širdies kongregacijos pristatė pašvęstojo gyvenimo bruožus. Sesuo Benedikta iš Švč. Mergelės Marijos Dangum Ėmimo kongregacijos apžvelgė vienuoliško gyvenimo istoriją. Kartu su seseri-mis šventėme Eucharistiją ir meldėmės už krikščionių vienybę. Klausėmės seserų pašaukimo istorijų, drauge dalyvavome Švč. Sakramento adoracijoje, aptarėme, ko vienuolės tikisi iš kunigų.

Sausio 19 d. – Lankėmės Motinos Teresės, Asumpcionisčių, Vargdienių seserų ir kontempliatyvių šventojo Jono seserų vienuolynus. Visos vienuolės maloniai priėmė. Kai kurios net pavaišino skanėstais, papasakojo apie savo veiklą ir charizmą. Be to, pažadėjo malda lydėti mūsų Seminarijos auklėtinius. Po pietų prasidėjo seminaras „Bažnyčios socialinė veikla: asmeninės patirties ir paprinės socialinės veiklos peržvalga.“ Jo tikslas – vystyti visuomenėje jautraus ir socialiai aktyvaus tikinčio asmens kompetencijas. Seminarą vedė Vilniaus Pal. Jurgio Matulaičio parapijos socialinio centro darbuotojai: Dalia Beliūkevičiūtė, Neringa Junčytė, Linas Kuku-raitis, Tomas Kurapkaitis, Vaida Platkevičiūtė. Susipažinę, išsa-kėme lūkesčius, grupelėse kūrėme koliažus, dalijomės asme-nine socialinės veiklos patirtimi.

Sausio 20 d. – Svečiavomės Vilniaus Pal. Jurgio Matulaičio ir Šv. Kryžiaus atradimo (Kalvarijų) parapijose. Visa įdėmiai stebėjome ir svarstėme savo širdyse. O vakare kartu su Neringa mokėmės žaidimų...

Sausio 21 d. – Seminaro vadovai apibendrina dabartinę Bažnyčios Lietuvoje socialinės veiklos būklę, nurodė socialinius modelius, kunigo ir pasauliečių veiklos barus. Žaidėme XY (ne, tai ne chromosomos!) ir išgyvenome daug audringų emocijų. Vakare šeštojo kurso auklėtiniai Seminarijos bendruomenės akivaizdoje viešai išpažino tai, kuo tiki, prisiekė laikytis celibato ir savo pažadus patvirtino parašais. Už šventinamuosius visą naktį budėjome Švč. Sakramento adoracijoje.

Sausio 22 d. – J. Em. Audrys Juozas Kardinolas Bačkis Seminarijos kopylčioje suteikė diakono šventimus Vilniaus arkivyskupijos klierikams Sigitui Grigui ir Žydriui Kuzinui bei Kaišiadorių vyskupijos klierikams Algimantui Gaidukevičiui ir Dariui Vėlyviui. Šventės aidai dar ir šiandien skamba daugelio brolių sielose. Ir aš ten buvau...

Sausio 23 d. – J. E. vyskupas Jonas Kauneckas Panevėžio katedroje suteikė diakono šventimus Panevėžio vyskupijos klierikams Jonui Morkvėnui ir Sauliui Černiauskui.

Sausio 24 d. – Prasidėjo 2004 / 2005 m. m. pavasario semestro paskaitos. Paskaitų pradžios šventė.

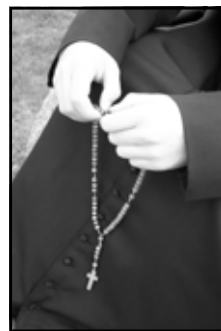
Vasario 3 d. – II Visuotinis Seminarijos bendruomenės susirinkimas. Pirmojoje dalyje kun. Žydrūnas Vabuolas (galima trumpinti *KŽV*) priminė bendros tvarkos normas dėl kompiuterinės naudojimo, vėlavimų, mandagumo, naktinės tylos ir kitas dieviškas ir žmogiškas dorybes. Antrojoje Susirinkimo dalyje vyko karštos diskusijos apie seminaristų aprangą, vagystes iš Seminarijos garažo bei apie santykius su vadovybės nariais.

Vasario 8 d. – Užgavėnių šventėje mūsų Rektoriui kun. Robertui Šalaševičiui (labai tiktų galūnė *OFM Cap.*) teko pereiti medicininio, fizinio, fiziologinio, antropologinio, teologinio, patologinio, veterinarinio, pneumatologinio, somatinio, traumatologinio, kardiologinio, nefrologinio, pulmonologinio, psichiatrinio patikrinimo komisijas, dalyvauti spaudos konferencijoje bei tapus Kanapiniu susirungti žūtbutinėje kovoje su Lašiniu, kuriuo buvo parengiamojo kurso vadovas kun. Vac-lav Volodkovič (*KW*). Šventinėje vakaronėje dalyvavo Vilniaus Pedagoginio universiteto Katalikų tikybos katedros studentės, persirengusios čigonėlėmis. Jos spėjo paburti, padainuoti, o kai kurios net ir su klierikais susipažinti.

Vasario 9 d. – Pelenų dieną Gavėnių Seminarijoje pradėjome Susikaupimo dieną, kurią vedė tėvas Jonas Savickas F.J. Vienuolis kalbėjo apie dvasines kovas, nagrinėjo Kristaus gundymo dykumoje pavyzdį. Taip pat aptarė įvairius piktosios dvasios veikimo būdus, egzorcizmus ir celibato aspektus.

Vasario 13 d. – Po ilgos kelionės iš Jungtinių Amerikos Valstijų grįžo kun. Vy-tautas Palubinskas. Amerikoje stojo tylą...

Vasario 13 d. – Iškilminga Gavėnios sekmadienio Vakarinei vadovavo diak. Algimantas Gaidukevičius. Po maldos kun. Algis Vaickūnas pasidalijo savo kunigystės patirtimi, kvietė bičiuliautis su Jėzumi.

Vasario 16 d. – Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną Seminarijos bendruomenė lankėsi Nepriklausomybės akto Signatarų namuose, dalyvavo šv. Mišiose Vilniaus arkikatedroje.

Vasario 17 d. – Seminarijoje filmavo „Lietuvos ryto“ televizija. Karščiau meldėmės, uoliau giedojome, daugiau šypsojomės ir tapome tikromis žvaigždėmis...

Vasario 21 d. – Seminarijos bendruomenė pasveikino seserį Onutę, švenčiančią garbingą 70 metų jubiliejų.

Vasario 23 d. – Seminarijoje „Lietuvos ryto“ žurnalistė rinko žinias apie klierikų laisvalaikį, jei iš viso toks egzistuoja...

Kovo 4 d. – Švęsdami Lietuvos globėjo dieną, dalyvavome šv. Mišiose Šv. Kazimiero bažnyčioje, kurioje darbuojasi tėvai jėzuitai ir aplankėme Kaziuko muge.

Kovo 5 d. – J. Em. Audrys Juozas Kardinolas Bačkis kartu su nuncijumi J. E. arkivysk. Peter Stephan Zurbriggen ir kitais kunigais Vilniaus arkikatedroje aukojo šv. Mišias įvairių parapijų jaunimui. Iškilmėje dalyvavo ir mūsų Seminarijos bendruomenė.

Seminarijos baltasis metraštininkas Marius TALUTIS (V k.)

ĖALIMA IR NUSISŪPSOTI

☺

Jei tau šeimininkauja Holivudo gražuolė, išlošei naujau-
sio modelio automobilį ir nebūtina eiti į paskaitas, o Rytme-
tinė – „privačiai“, vadinasi, netrukus suskambės žadintuvas.

☺

Jei išlipai iš lovos kaire koja –
diena bus gera, nes maloniai kal-
bėsi su ugdytoju. Jei dešine – dar
geresnė, nes tavo pasikvies Rek-
torius. O jei išlipti iš lovos ne-gali,
vadinasi, gera buvo vakar ir teks
pačiam kulniuoti į rektoratą.

☺

Klierikas, nuvykęs į miestą, automobilį pastatė neleistino-
je vietoje ir paliko tokį raštelį policininkui: „Niekur neradau
vietos. Atleisk mums mūsų kaltes“. Grįžęs rado užblokuotus
automobilio ratus ir policininko atsakymą: „Nenoriu prarasti
darbo. Nevesk mūsų į pagundą“.

☺

Klierikas klausia:

Martynai, kaip manai, kur yra Dievas?

– Tikriausiai dar vis mūsų vonioje.

– Kodėl taip galvoji? – apstulbo klierikas.

– Ryta, kai prausiausi, girdėjau mamą klausiant: Vieš-
patie, kiek tu ten sėdėsi?

☺

Vaikas per Pirmosios Komunijos pamokėlę klierikui sako:

– Jūs visi, suaugę, esate labai keisti. Iš pradžių mokote
mus vaikščioti ir kalbėti, o dabar ir namie, ir mokykloje, ir
bažnyčioje liepiate sėdėti ir tylėti.

☺

Berniukas, patarnavęs Mišioms, priėjo prie klieriko ir pa-
sigyrė:

– Kai užaugsiu – ir aš būsiu kunigas.

– Kodėl taip nusprendei? – smalsauja klierikas.

– Vis tiek kas sekmadienį reikia eiti į bažnyčią, tai pagal-
voju, kad geriau stovėti ir kalbėti, kaip tai daro kunigas, o
ne sėdėti ir mirti iš nuobodulio.

☺

– Vaikai, pakelkit rankas tie, kurie norėtų nueiti į dangų.–
paprashė klierikas.

Visi vaikai pakėlė rankas, tik vienas mažas berniukas
nudelbė akis į grindis ir visai nusiminė.

– O kodėl tu nenori į dangų?– pasiteiravo klierikas.

– Negaliu. Prižadėjau mamai iš bažnyčios tuojau pat
grįžti namo...

Vargais negalais iš klierikų konspektų paraščių pavyko
surankioti dėstytojų pažertus perliukus. Jei kas išgirdote
daugiau – būtinai pasidalinkite.

☺ Mielas klierike, tu ką, nebylys? Aš tavo šaukiu, šaukiu, o
tu šnekiesi toliau lyg niekur nieko!

☺ Kas ten visą paskaitą vis bamba ir bamba kartu su mani-
mi?

☺ Aš tik vieno nesuprantu – nejaugi po stalu įnirtingai mai-
gyti mobilųjį telefoną yra daug įdomiau, nei klausytis apie
būties egzistencijos suvokimo aspektus.

☺ Jei aš suklupsiu, tai jūs mane tylėdami pataisykite.

☺ Ar jūs galite man pasakyti, kodėl nesąmonė, pasakyta
užtikrintu tonu, vadinama asmenine nuomone?

☺ Sakyčiau, kad plaukiojimas – tai vienas iš populiariausių
egzamino laikymo būdų.

☺ Rodos, ir paskaitose dalyvavai, ir užsirašinėjai, o dabar
atsakinėji, lyg būtum pirmąsyk iš mėnulio iškritęs.

☺ Pagal jūsų kūno judesį matau, kad jau turėtum būti pertrau-
ka.

☺ Iš uolienos išskaptuota ši mūsų nauja kurso kelionė. Ti-
kiuosi, jūsų protas neparūdijęs?

☺ Kaip jums sekasi metafizika? Ją reikia kramsnoti kaip
duoną. Mažais kąsneliais išknibinėti. Čia rimtas kąsnelis –
neužsprinkim. Neužraštrint, tik pliumt esmė! Stumiamės to-
liau...

☺ Susikalbame. Ar mes apie tą patį kalbame? Puiku, kad
neatsimenate ☺. Dar reiktų kelių paskaitėlių. Visai smagu...

☺ Egzaminuosimės šiandien, tai pasimelskime... O kodėl
jūs taip garsiai meldžiatės? Bet gerai, visokia malda gera.

☺ Džiugu, džiugu, bet pro šoną...

☺ Mes tiesiog pagaunam... Kabinam, ar ne? Nežinau, ar
aiškiai kalbu?

Skaityti tik diakonams

Septyni ženklai, kurie primena, kad jau „įklimpote“

* Vieną dieną jūs per Šventąsias Mišias
kopyčioje gulėjote ant kilimo.

* Jūs kažką pažadėjote Kardinolui.

* Kai visi bažnyčioje ruošiasi snausti, jums
reikia kalbėti.

* Duoną ir vyną ne tik valgote ir geriate,
bet dar ir parodote žmonėms.

* Pamaldų pabaigoje jūs visus žmones
galite pasiūsti... namo.

* Mieliausi žodžiai, kuriuos taip smagiai ištariate: „Ačiū už
auką, telaimina jus Dievas“.

* Liaudies kalba jus galima pavadinti tiesiog puskunigiu.

Kartu su jumis šypsosi Mantas MASIOKAS (IV k.) ir Co.

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Bendradarbiai: Algirdas AKELAITIS, Sigitas GRI-
GAS, Justas JASĖNAS, Vytautas KIRKA, Mantas
MASIOKAS, Nerijus PAPIRTIS, Laurynas VISOC-
KAS, Marius ŽITKAUSKAS

Šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 279 62 77

El. paštas: teesie@vks.lcn.lt